

Miquel Sellarés

De la il·lusió al desencís

Val caldre un grup de ciutadans tossuts, el 1971, per possibilitar la creació de l'Assemblea de Catalunya. Quinze anys després, cal vèncer l'actual desencís, i cal il·lusionar molts catalans tossuts i conseqüents perquè generen una nova dinàmica, una gran il·lusió col·lectiva, capaç d'aconseguir la nostra reconstrucció nacional.

El XV aniversari de l'Assemblea de Catalunya ens permet una vegada més rememorar la gran tasca feta per aquell organisme unitari del nostre poble, que, tot i tenir un caire regional en el si de la nostra nació, va possibilitar una lluita i una acció unitària al Principat que va permetre donar la força suficient perquè Catalunya fos tinguda en compte en la transició. L'Assemblea de Catalunya fou un organisme excepcional d'una situació excepcional que avui creiem irrepètible.

Després, vingué el rosari d'equivocacions i debilitats col·lectives, l'engany de la tornada de Tarradellas, acceptar la transició sense ruptura, una Constitució que és una «cotilla» per a la nostra nació i uns estatuts d'autonomia que són pures descentralitzacions administratives i que després, fins i tot, han estat «loapitzats».

Vàrem callar durant anys perquè el seny i la prudència ens feia veure la necessitat de consolidar uns suposats mínims, però avui després de deu anys i després de la consolidació d'una certa transició, cal adonar-se que hem arribat a una situació d'estancament, desencís i aigualiment de la nostra reconstrucció nacional i a un enfortiment de l'estat-nació, amb el seu irreal i artificial model de les 17 autonomies, 17 banderes i 17 himnes, l'intent de «café para todos» per evitar l'evidència de Catalunya, els Països Catalans, Euskadi i Galícia, que trenquen i trenaran en el futur el marc institucional per sobreviure com a nacions.

Cal que reaccionem i aixequem la il·lusió col·lectiva de nou, amb objectius

clars i coherents. El nacionalisme espanyol, els seus mitjans de comunicació, tenen objectius clars: el projecte d'una Espanya nova i descentralitzada, però que ha de conduir a la definitiva consolidació de l'estat-nació. I tenen projectes d'idiotització col·lectiva de masses, com el suposat cinc-cents aniversari de la unitat política d'Espanya o de la desfeta de les Amèriques, tot coincidint amb les nostres Olimpíades

del 92. És evident que el PSOE i la intel·ligència cultural, intel·lectual i fàctica espanyola tenen un model i un projecte. ¿Tenim nosaltres el nostre? Avui més que mai Catalunya, els Països Catalans, necessiten un projecte de futur, de reconstrucció nacional, amb un engrescament col·lectiu, però que a la vegada sigui possible, calgui la lluita que calgui.

És necessària una mobilització a l'entorn d'uns

punts mínims. N'apuntaré modestament dos de prioritaris: l'un, el reconeixement de la plurinacionalitat de l'estat; l'altre, la reforma de la Constitució i els estatuts per adaptar-los a aquesta plurinacionalitat.

En el cas concret del Principat de Catalunya hi ha d'haver objectius clars i immediats:

—Catalunya, província única, i liquidació dels governs civils i les diputacions.

—Catalunya, circumscripció electoral europea.

—El català, llengua oficial i única de la nostra nació.

—Una finançació real fonamentada en els concerts amb l'estat.

—Competències exclusives en premsa, ràdio i televisió.

—Traspàs total de les competències de seguretat ciutadana i ordre públic.

—Garanties que en les properes Olimpíades de 1992 serà respectada la personalitat nacional de Catalunya, en els aspectes polític, lingüístic i cultural.

Aquests i altres objectius han de popularitzar-se dia rere dia, per obligar totes les forces polítiques catalanes que hagin d'incloure-les en els seus programes.

Va caldre un grup de ciutadans i ciutadanes tossuts, l'any 1971, en la creació de l'Assemblea de Catalunya; ara, quinze anys després, cal vèncer l'actual desencís i la burocratització de la política, i cal il·lusionar molts catalans tossuts i conseqüents perquè generin una gran dinàmica, una gran il·lusió col·lectiva capaç d'aconseguir una reconstrucció nacional de Catalunya i els Països Catalans en l'Europa de les nacions i els pobles. □